

5 Φεβρουαρίου 2020

† Μητροπ. Σουρόζ κυρός Αντώνιος: Συνάντηση χωρίς μεσάζοντες!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η έννοια της συνάντησης με το Θεό είναι κάτι το θεμελιακό στην προσευχή. Είναι το βασικό στοιχείο της αποκάλυψης, διότι η ίδια η αποκάλυψη είναι μία συνάντηση με το Θεό που μας χαρίζει μια νέα θεώρηση του κόσμου.

Το καθετί είναι συνάντηση, όπως στην Αγία Γραφή έτσι και στη ζωή. Προσωπική μαζί και πανανθρώπινη, μοναδική και υποδειγματική. Και έχει πάντοτε δύο πόλους: συνάντηση με το Θεό και μέσα απ' Αυτόν με τη δημιουργία· μια συνάντηση με τον άνθρωπο μέσα στο εσώτατό του είναι, το ριζωμένο στη δημιουργική βούληση του Θεού, καθώς ο άνθρωπος προσπαθεί να ολοκληρωθεί μέχρι που ο Θεός θα είναι «τα πάντα τοις πάσι».

Η συνάντηση είναι προσωπική, αφού ο καθένας μας πρέπει να τη βιώσει ο ίδιος προσωπικά χωρίς τη μεσολάβηση κανενός. Είναι δική μας, μα συγχρόνως έχει μια πανανθρώπινη σημασία, διότι υπερβαίνει το επιφανειακό και περιορισμένο εγώ μας.

Αυτή η συνάντηση είναι μοναδική διότι και για το Θεό όπως και για το συνάνθρωπο ο καθένας μας, όταν το δούμε σωστά, είναι αναντικατάστατος και μοναδικός.

Κάθε ον γνωρίζει το Θεό με το δικό του τρόπο. Καθένας μας γνωρίζει το Θεό με έναν ιδιαίτερο τρόπο, τον οποίο κανένας άλλος δεν είναι σε θέση να ξέρει εκτός και αν του το πούμε. Και ταυτόχρονα επειδή η ανθρώπινη φύση είναι κοινή παντού, κάθε τέτοια συνάντηση επιβεβαιώνει τα παραπάνω. Είναι μια αποκάλυψη προς όλους αυτούς που ο καθένας γνωρίζει χωριστά.

Στην αρχή πάντως κάθε άνθρωπος που επιζητεί αυτή τη συνάντηση είναι μόνος και πρέπει να μάθει να αναγνωρίζει την ύπαρξη του άλλου. Η αναγνώριση αυτή πρέπει να συντελεστεί σε σχέση με τον πλησίον και όχι σε απομόνωση. Αυτό είναι σημαντικό. Δεν γνωρίζουμε τίποτε και κανένα παρά μόνο μέσα από μια σχέση. Όταν μένουμε ασύνδετοι, τίποτε δεν υπάρχει για μας. Δημιουργείται εν τούτοις κάποιος κίνδυνος από το να μη γνωρίζουμε τίποτε και κανένα, παρά μόνο σε σχέση με τον εαυτό μας. Γιατί έτσι μεταθέτουμε το κέντρο του κόσμου πάνω μας. Σχετίζοντας το κάθε τι με τον εαυτό μας, το παραμορφώνουμε και το κάνουμε μικρό και άθλιο όπως είμαστε εμείς, με τις δικές μας τιποτένιες, άθλιες επιθυμίες.

Όταν λοιπόν αρχίζουμε να αναγνωρίζουμε την ύπαρξη του άλλου, πρέπει να είμαστε έτοιμοι να παραμερίσουμε τον εαυτό μας σε κάποιο βαθμό, να ξεπεράσουμε τον εαυτό μας και να παραδεχτούμε τις ανάγκες του άλλου και το δικαίωμά του να είναι ελεύθερος και ανεξάρτητος, πέρα από μας. Πρέπει να αποδεχτούμε την απόλυτη ιδιαιτερότητά του. Ό,τι κι αν κάνουμε, όσοδήποτε καλά κι αν τον γνωρίζουμε, όσο κοντά του κι αν είμαστε -κι αυτό ισχύει πολύ

περισσότερο στη σχέση μεταξύ ανθρώπου και Θεού παρά ανθρώπου προς άνθρωπο- παραμένει κάποιο βασικό μυστήριο που δε θα μπορέσουμε ποτέ να λύσουμε.

Στο βιβλίο της Αποκαλύψεως υπάρχει ένα υπέροχο χωρίο όπου ο Ιωάννης λέει ότι, όσοι εισέρχονται στη Βασιλεία, τους προσφέρεται μια λευκή πέτρα με κάποιο όνομα χαραγμένο πάνω της που μόνο αυτοί και ο Θεός γνωρίζουν. Αυτό το όνομα δεν είναι η επωνυμία που μας έχει δοθεί και με την οποία μας φωνάζουν σ' αυτό τον κόσμο. Είναι το αληθινό μας όνομα, το αιώνιό μας όνομα που μας ταιριάζει απόλυτα -η ύπαρξή μας ολόκληρη... Μας περιγράφει και μας εκφράζει απόλυτα. Μόνο ο Θεός το ξέρει κι Εκείνος μας λέει τι είναι. Κανένας άλλος δεν είναι σε θέση να το γνωρίζει γιατί αυτό εκφράζει την αποκλειστική σχέση μας με το δημιουργό μας.

Πόσο συχνά δε συμβαίνει να ναυαγούν οι ανθρώπινες σχέσεις γιατί ο ένας από τους δύο θέλησε να αποκαλύψει τον εαυτό του πέρα απ' όσο είναι δυνατό ή ο άλλος θέλησε να εισχωρήσει σε μια περιοχή που είναι ιερή μόνο στον Θεό; Μάταιη επιθυμία που δεν μπορεί να ικανοποιηθεί. Είναι όπως ένα παιδί που προσπαθεί να βρει την πηγή ενός ρυακιού, το σημείο απ' όπου ξεκινά το νερό. Στην περίπτωση αυτή μόνο να καταστρέψει μπορεί, όχι ν' ανακαλύψει.

Δεν αρκεί εν τούτοις να αναγνωρίσουμε το δικαίωμα του άλλου να υπάρχει, να δεχτούμε την απόλυτη ιδιαιτερότητά του. Πρέπει να είμαστε σε θέση να βλέπουμε, να ακούμε, να διακρίνουμε. Διαφορετικά η συνάντηση θα μείνει άκαρπη.

Πηγή: Αντωνίου του Σουρόζ, *Θέλει τόλμη η προσευχή*, Εκδ. Ακρίτας.